

NEODBITNI DDV KOT DAVČNO PRIZNANI ODHODEK

Pojasnilo DURS, št. 4230-133/2008, 23. 6. 2008

Zavezanec sprašuje glede uveljavljanja neodbitnega DDV kot davčno priznanega odhodka. V konkretnem primeru se zastavlja vprašanje, ali se DDV, ki se po *četrtem odstavku 67. člena Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06, 52/07)* ne sme odbiti, lahko obravnava kot davčno priznani odhodek v skladu z 29. in 30. členom Zakona o davku od dohodkov pravnih oseb – ZDDPO-2 (Uradni list RS, št. 117/06, 56/08).

ZDDV-1 v četrtem odstavku 67. člena določa, da davčni zavezanec, če prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen oseba ta DDV plača.

V skladu z 12. členom ZDDPO-2 se pri ugotavljanju davčne osnove (dobička) načeloma priznajo prihodki in odhodki, ugotovljeni v izkazu poslovnega izida oziroma letnem poročilu, ki ustreza izkazu poslovnega izida in prikazuje prihodke, odhodke in poslovni izid, na podlagi zakona in v skladu z njim uvedenimi računovodskimi standardi, če ta zakon ne določa drugače.

Po splošnem davčnem pravilu, kot ga določa 29. člen ZDDPO-2, se za ugotavljanje dobička priznajo odhodki, potrebni za pridobitev prihodkov, ki so obdavčeni po tem zakonu. Pri tem se za odhodke, ki niso potrebni za pridobitev prihodkov, štejejo odhodki, za katere glede na dejstva in okoliščine izhaja, da niso neposreden pogoj za opravljanje dejavnosti in niso posledica opravljanja dejavnosti, da imajo značaj privatnosti, oziroma da niso skladni z običajno poslovno prakso.

Navedeno splošno davčno pravilo vključuje tudi osnovno predpostavko, da se davki in druge predpisane dajatve obračunavajo in plačujejo v skladu z zakoni, ki jih določajo. Zato odhodkov iz naslova DDV, ki je bil zavezancu zaračunan od osebe, ki ga po ZDDV-1 ne sme izkazati, torej v nasprotju s sistemom obdavčitve po tem zakonu, ni možno upoštevati kot davčno priznane odhodke po 29. členu ZDDPO-2.